

ГЛАВА 1

МЕЙВИТ

Никога не съм искала да мога да съживявам мъртвите само за да ги убия наново, но ако Старицата бе пред мен, майната им на всички угризения, със сигурност щях да я убия не веднъж, а дважд.

— Зевандър, моля те! — наведох се над дупката в пода, където бе сестра ми, борейки се със силната ръка, обгърнала кръста ми. — Пусни ме! Трябва да разбера дали е жива!

Пищях и дерях гредите на пода само и само да се добера до нея.

Зевандър ме издърпа без никакво усилие и ме притисна към гърдите си, докато се гърчех в опити да се изтръгна.

— Ако не ме пуснеш веднага, ще прегриза ръката ти!

Още по-силното стягане около мен породих нов взрив на гняв, забих зъби в ръката му и усетих как мускулите му се стягат, а от устата му се изплъзва стон.

— *За бога*, почакай бе, жена! Може да е заразена.

Заразена ли? Да. Рационалната половина на мозъка ми се събуди от коментара му и аз застинах, а по ръката му се стече струйка от слюнката ми. Задъхана от дърпането, се съгласих с логиката му. Колкото и трудна за приемане да бе тази мисъл, той бе прав. Представа си няхах в какво състояние е тя. Можеше дори да е мъртва.

Дълбоки вдишвания успокоиха иначе безмилостното препускане на сърцето ми, при което и ръката му се отпусна.

– Нека аз.

Неохотно кимнах, но когато той пристъпи пред мен, сграбчих ръката му.

– Зевандър... моля те... ако е заразена... – започнах аз, но думите заседнаха в гърлото ми.

– Ще бъда внимателен – обеща той, очевидно усетил колко силно съм разстроена.

Кимнах повторно и пуснах ръката му, след което коленичих, а той се спусна в тясното пространство под гредите. Няколкото рафта с буркани храна показваха, че става дума за килер. Макар подът да му стигаше някъде до раменете, височината изглеждаше достатъчна да вървя права долу.

Нахлулият студ накара мускулите ми да се стегнат и се разтреперих от мисълта за затворената долу Алисия. Прекалено студено човек да оцелее задълго.

Ако съществува изобщо някакъв бог, замолих се да не е толкова жесток, че да ме е отвел при трупа на сестра ми.

С бавни и внимателни движения Зевандър вдигна сестра ми и начинът, по който тя се отпусна безжизнено в масивните му ръце, толкова дребна и крехка на фона на мощната му фигура, накара сърцето ми да забие бясно. Потръпнах от очакване и затърках ръце една в друга.

Моля те, бъди жива. Моля те, нека е жива.

Той я положи внимателно върху гредите на пода и аз се приближих със затаен дъх. Ръцете ми се разтрепериха и се колебах да я докосна. Седмици наред се бях надявала да я видя отново, а сега изведнъж мисълта за смъртта ѝ ме връхлетя с такава сила, че очите ми се насълзиха, докато попивах с поглед деликатното ѝ тяло.

Не изглеждаше заразена. По лицето ѝ нямаше деформации, нито от тялото ѝ излизаха паякови крака. Изглеждаше си точно като спящата Алисия, която познавах. Да, по-слаба и по-бледа, но човек, ако не друго.

Наведох се още и опрях ухо в гърдите ѝ. Звукът на бавно и стабилно биещото ѝ сърце предизвика още сълзи да рукнат

от очите ми. Протегнах ръка, за да докосна с пръсти вената на врата ѝ, но се спрях и погледнах почернелите върхове на пръстите си... Същите тези пръсти, които бяха отнели живота на Елоуин.

— Дали... Може ли да... — започнах аз, но изобщо не успях да обясня какво искам заради емоциите, които ме задавиха. Затова Зевандър докосна врата ѝ.

— Има пулс.

Въздъхнах с облекчение и поклатих глава.

— Мисля, че не е заразена. Няма как да бъде. Символите по вратата държаха зверовете навън. Със сигурност биха имали същия ефект и върху нея.

— Така изглежда, освен ако не е намерила друг начин да влезе.

Студената ѝ кожа изсмуга топлината на ръката ми, когато я обърнах към мен, като внимавах да не я докосвам с пръсти, и сърцето ми се сви при вида на бледото ѝ лице.

— Алисия, Алисия, събуди се. Моля те, събуди се — започнах аз, а целувката, която положих на челото ѝ, не предизвика никаква реакция. — Моля те, сестричке.

Хладното ѝ издишване обгърна лицето ми. Прокарах длан по ръцете ѝ и се стреснах колко неестествено студена кожа посрещна докосването ми.

— Много е студена. Трябва веднага да я стоплим.

Зевандър коленичи до мен, вдигна ръка с дланта нагоре и глицът на нея лекичко засвети.

— Проклятие — изруга той, сви юмрук, отвори го отново и го вдигна над Алисия, след което замърмори нещо и започна да трие длани.

— Какво? Какво не е наред?

— Не мога да призова топлината на пламъка.

— Изобщо ли?

— Не искам да проверявам дали мога да призова самия пламък — каза той, сви юмрук, отвори го и протегна длан, като клатеше глава.

Колкото и да бях обхваната от любопитство защо му е толкова трудно да прояви силата си, центърът на вниманието ми си оставаше Алисия.

— Трябва да я стоплим по някакъв друг начин.

Зевандър внимателно плъзна ръце под отпуснатото ѝ тяло, вдигна я и я отнесе до леглото на Старицата в другия край на колибата. Щом я сложи на тънкия дюшек, аз събрах всички одеяла и ги струпах отгоре ѝ, но когато се плъзнах под тях, за да легна до нея, той ме хвана за ръката.

— Това не е добра идея.

Намръщих се и се изтръгнах от захвата му.

— Добра или не, ние, смъртните, умираме, когато телата ни се изстудят прекалено много.

Сякаш разбрал, че е загубил спор, който дори още не е започнал, той изръмжа тихо.

— Все пак може да е опасна — отбеляза той. — Искam да знаеш, че ако дори само се опита да те нарани, няма да се поколебая да...

— Ако се опита да ме нарани, сама ще се оправям с нея — сопнах му се малко по-рязко, отколкото възнамерявах. — *И аз съм убивала човек със собствените си ръце.*

Поредно неодобрително изсумтяване.

— Разбирам, че се притесняваш, но не съм глупачка — продължих с по-спокоен тон. — Тя ми е сестра, Зевандър. Просто... не започвай веднага с това, че би я убил.

Не ми се наложи да чета мислите му, за да разбере, че те веднага се насочиха към Рикая, защото тревогата в погледа му го издаде. Въпреки това обаче ръката му остана свита в юмрук, което ми напомни, че не бих могла да направя кой знае какво, за да го спра.

Сгуших се колкото може по-плътнo в нея, също свила ръце в юмруци, за да не я докосвам с крадящите ми живот пръсти, прегърнах я през кръста и зачаках и най-слабото движение.

Ако не бях доловила лично пулса ѝ, със сигурност бих била убедена, че е мъртва.